



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 734/2025
17.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Југославе Родић Соколовић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 160/24 од 27.09.2024.године и Вишег суда у Зајечару Кж1 137/24 од 19.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 17.06.2025.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Југославе Родић Соколовић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 160/24 од 27.09.2024.године и Вишег суда у Зајечару Кж1 137/24 од 19.03.2025. године, у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару К 160/24 од 27.09.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године не учини ново кривично дело и осуђен је на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде, а уколико окривљени не плати наведену новчану казну у остављеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора.

Истом пресудом, од окривљеног је, на основу члана 348. став 6. КЗ у вези члана 87. КЗ, изречена мера безбедности одузимање предмета и то једног пиштоља марке „Збројовка“, кал. 7,65мм, фаб.бр. .., рег.бр. .. и један комад муниције за наведени пиштољ, кал. 7,65мм.

Поред тога, окривљени је обавезан плати на име судског паушала износ од 15.000,00 динара, у року од три месеца од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 137/24 од 19.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Југослава Родић Соколовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 486. ЗКП, са предлогом да Врховни суд у смислу одредбе члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП усвоји поднети захтев, укине побијане правноснажне пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног, иако не нумерише, у образложењу захтева за заштиту законитости указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

С тим у вези, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да у току кривичног поступка није утврђено да се ради о ватреном оружју, које је према потврди о одузетим предметима одузето од окривљеног, али исто није било предмет вештачења вештака одговарајуће струке, па се не може говорити о кривичном делу из члана 348. став 1. КЗ. Окривљени је по наводима одбране могао да одговара за прекршај јер као наследник није у року од 45 дана пријавио оружје које је наследио, нити га је предао надлежном органу. По наводима одбране, у конкретној ситуацији, на утврђено чињенично стање у погледу кривичног дела за које је окривљени оптужен и оглашен кривим, примењен је закон који није требало применити, јер се не ради о кривичном делу већ о прекршају. По ставу одбране на овако утврђено чињенично стање требало је

применити одредбе члана 29. став 2. и члана 47. став 1. тачка 16. Закона о оружју и муницији.

Изнете наводе Врховни суд оцењује као неосноване.

Кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ чини онај ко неовлашћено израђује, преправља, продаје, набавља, врши размену или држи ватрено оружје, конвертибилно или онеспособљено оружје, његове делове, муницију, експлозивне материје или минско – експлозивна средства.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени АА је „у временском периоду од 10.07.2012. године па све до дана 16.03.2023. године, у урачунљивом стању, са умишљајем, свестан да је његово дело забрањено, на адреси пребивалишта у ..., ул. ... бр. ..., у помоћном објекту – гаражи, у орману, неовлашћено држао један пиштољ марке „Збројовка“, кал.7,65мм, фаб.бр. ..., рег.бр. .. и један комад муниције за наведени пиштољ, кал.7,65мм .“

У изреци првостепене пресуде која се побија захтевом су описани сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим из члана 348. став 1.КЗ.

По оцени овог суда прекршај на који бранилац указује из члана 29. став 2. и члана 47. став 1. тачка 16. Закона о оружју и муницији, односи се на поступак у случају смрти власника оружја и наслеђивање оружја, које може бити предато у власништво Републици Србији од стране наследника или уколико то не учини, наследник је дужан да у року до шест месеци од дана стицања, поднесе захтев ради издавања оружног листа или регистрације оружја, те је прописана и новчана казна за прекршај уколико окривљени не поступи по наведеној одредби из члана 29. став 2. овог закона.

Према стању у списима предмета, окривљени је, међутим, држао оружје које је наследио након оставинске расправе дана 10.07.2012. године, све до 16.03.2023. године, када му је исто одузето, а које оружје није пријавио надлежним органима Министарства унутрашњих послова након спроведене оставинске расправе, односно ватрено оружје и муницију наведену у изреци пресуде је држао без поседовања дозволе МУП-а, па се ради о недозвољеном држању оружја. Супротно наводима захтева, у радњама окривљеног стичу се сва обележја кривичног дела из члана 348. став 1. КЗ, те у конкретном случају нема погрешне примене закона у погледу дела које је предмет прекршаја.

Како из изреке правноснажне пресуде јасно произлазе сви битни елементи кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1.КЗ, због кога је окривљени оглашен кривим, то евентуална сличност радњи кривичног дела са обележјима прекршаја, нема значаја, с обзиром да је окривљени оптужен и осуђен за кривично дело прописано одредбом члана 348. став 1.КЗ. У том смислу су наводи захтева за

заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да је правноснажна пресуда донета уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, оцењени неоснованим.

Осим тога, у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног нумерише и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да је правноснажна пресуда заснована на незаконитом доказу – потврди о привремено одузетим предметима ПУ Зајечар По бр, 1937/21 од 16.03.2023. године. Међутим, бранилац окривљеног иако истиче дозвољену повреду, исту образлаже наводима да предмет који је по основу ове потврде одузет од окривљеног – пиштољ, није вештачен и није утврђена његова функционалност - исправност и употреба, односно није утврђено да ли се исти могао користити и да ли представља ватрено оружје или не, на који начин бранилац оспорава чињенична утврђења нижестепених судова, у смислу одредбе члана 440. ЗКП.

Поред тога бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да нижестепени судови нису навели јасне и прихватљиве разлоге за одлучне чињенице у погледу умишљаја окривљеног, односно свест о недозвољеној делатности и свест да се оружје држи неовлашћено, на који начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, бранилац окривљеног у захтеву истиче да нижестепени судови нису ценили ни приговор апсолутне застарелости кривичног гоњења, односно нису навели прихватљиве разлоге за одлучне чињенице у погледу наступања застарелости кривичног гоњења и када заоставштина прелази на наследнике, на који начин, такође, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 440. ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић